

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Sędziowie: SSO Justyna Andrzejczak

SSO Sławomir Olejnik (spr.)

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Danuty Mazur

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 roku na rozprawie

sprawy **E. T., N. B. (1), D. W., W. C.**

oskarżonych o popełnienie przestępstw z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych E. T., N. B. (1), D. W. i W. C. a sprawy **S. T. i L. Z.** na podstawie art. 435 k.p.k.,

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 26 listopada 2014 r. /sygn. akt III K 516/11/

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych E. T., N. B. (1), D. W. i W. C., a na podstawie art. 435 k.p.k. także w stosunku do oskarżonych S. T. i L. Z. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

SSO Sławomir Olejnik SSO Małgorzata Susmaga SSO Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

1) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 24 listopada 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, w związku z pełnieniem obowiązków funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1000 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 17 listopada 2003 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być H. D. oraz R. (...) numer rejestracyjny (...), protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer (...) na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko H. D., wiedząc że kolizja ta w rzeczywistości nie miała miejsca, ułatwiając usiłowanie wyłudzenia odszkodowania z tytułu OC w wysokości 26.945,75 zł oraz z tytułu AC w wysokości 21.034,08 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Przedstawicielstwo w P., do którego nie doszło z uwagi na wątpliwości pracowników co do okoliczności powstania niniejszego zdarzenia, tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 18 lutego 2004 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1000 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 13 lutego 2004 roku pomiędzy samochodami marki O. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być S. P. i F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być P. B. (1) oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 7/50/03 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko S. P. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie miała miejsca, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 18.861,35 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

3) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 13 września 2004 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1000 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 13 września 2004 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miała być A. R. (1) i P. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miała być S. K., protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów, dokonał zapisów w notatniku służbowym numer (...) na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko A. R. (1) wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie miała miejsca, czym pomógł w usiłowaniu wyłudzenia odszkodowania z tytułu OC w nieustalonej kwocie na szkodę Towarzystwa (...) S.A., do którego nie doszło z uwagi na brak oględzin pojazdu przez pracowników towarzystwa ubezpieczeniowego i zatrzymanie samochodu przez Policję, tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

4) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 1 marca 2003 r. w Z., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 500 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 28 lutego 2003 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miała być A. R. (1) i F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być R. Z. oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 6/50/02 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko A. R. (1) wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 20.316,54 zł oraz z tytułu AC w wysokości 17.937,92 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

5) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 21 marca 2004 r. w R., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1000 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 21 marca 2004 roku pomiędzy samochodami marki P. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być L. M. i O. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być N. B. (2), protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 7/50/03 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko L. M. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie miała miejsca, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 28.728,69 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

6) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 21 lutego 2004 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy

Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 500 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska M. N. i R. Ć. w związku z kolizją drogową z dnia 21 lutego 2004 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. N. i P. numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być R. Ć. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 36.100,00 zł za szkody powstałe w samochodzie marki P. oraz w wysokości 1014,47 zł i 1210,31 zł za powstałe uszkodzenia w ogrodzeniach na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

7) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 24 listopada 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 500 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 17 listopada 2004 roku pomiędzy samochodami marki D. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. G. i R. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. S., protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 7/50/03 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko M. G. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 15.250,00 zł i z tytułu AC w wysokości 6.110,96 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

8) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 25 maja 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 500 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 24 maja 2003 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być K. K. i H. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miała być A. R. (1) oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 6/50/02 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko K. K. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 8.219,23 zł i z tytułu AC w wysokości 12.828,69 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

9) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 20 grudnia 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1000 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 12 grudnia 2003 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być K. J. i P. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być W. M. oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 7/50/03 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko K. J. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 18.938,20 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

10) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 18 czerwca 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1000 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 17 czerwca 2003 roku pomiędzy samochodem marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być P. B. (2) i motocyklem marki Y. numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być W. M. oraz dokonał zapisów w notatniku

służbowym numer 6/50/02 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko P. B. (2) wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 23.237,73 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

11) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 3 września 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 500 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 3 września 2003 roku pomiędzy samochodem marki H. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być W. K. i P. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być R. Ć. oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 7/50/03 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko W. K. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 30.062,71 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

12) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 15 września 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 500 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 15 września 2003 roku pomiędzy samochodem marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być K. K. i C. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być R. Z. oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 7/50/03 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko K. K. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 12.880,88 zł na szkodę Towarzystwa (...), tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

13) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2003 r. w P., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 1000 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie notatki urzędowej dotyczącej kolizji drogowej z dnia 27 listopada 2003 roku pomiędzy samochodem marki O. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. W. (1) i F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być D. M. (2), protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer 7/50/03 na okoliczności tej kolizji, a nadto wystawił mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko M. W. (1) wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 12.574,57 zł oraz AC w wysokości 19.293,13 zł na szkodę (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

14) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2003 r. w S., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w P., przyjął korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 500 zł od A. W. (1) za poświadczenie nieprawdy w dokumentach poprzez sporządzenie i podpisanie protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska M. P. (1) i M. P. (2) w związku z kolizją drogową z dnia 3 sierpnia 2003 roku pomiędzy samochodami marki P. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. P. (1) i A. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. P. (2) wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości zaistniała w innych okolicznościach, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 28.848,34 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

15) uznając, iż przestępstwa wskazane powyżej w pkt od 1 do 14 stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

16) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w okresie od dnia 15 lipca 2004 roku do dnia 31 sierpnia 2004 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. T., A. W. (1) i B. K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.379,71 zł z tytułu wypłaty nienależnego odszkodowania z polisy OC samochodu F. (...) nr rej. (...) oraz z tytułu AC w kwocie 5.783,07 zł na szkodę firmy ubezpieczeniowej (...) S.A. z siedzibą w P. poprzez zawiadomienie o szkodzie komunikacyjnej zaistniałej w dniu 15 lipca 2004 roku w P. powstałej w wyniku kolizji samochodu marki F. (...) nr rej. (...) z samochodem marki O. (...) nr rej. (...), wiedząc, że zdarzenie takie nie miało miejsca, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

17) uznał oskarżonego E. T. za winnego tego, że w dniu 13 lutego 2004 r. w P. sfalszował dokument w postaci mandatu karnego serii (...) poprzez podpisanie się w rubryce „czytelny podpis osoby ukaranej” nazwiskiem S. P., tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności,

18) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonego E. T. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

19) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego E. T. środek karny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody pokrzywdzonym,

20) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego E. T. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw wskazanych powyżej w pkt od 1 do 14 tj. kwoty 10.500 zł,

21) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w okresie od dnia 28 marca 2004 roku do dnia 7 czerwca 2004 r. w S., działając z góry powziętym zamiarem w celu przysporzenia A. W. (1) i innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, działając czynnym o charakterze ciągłym, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S. poświadczyła nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządziła protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska A. R. (1) i T. Ł. w związku z kolizją z dnia 28 marca 2004 roku pomiędzy samochodami marki D. (...) numer rejestracyjny (...) i R. (...) numer rejestracyjny (...) oraz dokonała dodatkowych zapisów na kopii notatki urzędowej z dnia 28 marca 2004 roku dotyczącej uszkodzeń samochodu marki D. (...) numer rejestracyjny (...), które nie były ujęte w oryginalnej notatce, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomogła w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 35.385,13 zł oraz z tytułu AC w wysokości 12.986,84 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Ekspozytura w P., tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ,

22) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w dniu 1 maja 2004 r. w Z. gm. S., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) oraz innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S. poświadczyła nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządziła notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 1 maja 2004 roku pomiędzy samochodem marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być D. N., R. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być J. P. oraz R. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być D. M. (2), protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów i zapisy w książce wydarzeń dotyczące tej kolizji oraz wystawiła mandat karny o numerze (...) na kwotę 200 zł na nazwisko D. N. wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomogła w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC samochodu marki R. w wysokości 9.900 zł oraz samochodu marki R. (...) w wysokości 17.000 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Ekspozytura w P., tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

23) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w dniu 6 marca 2004 r. w S., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) oraz innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S. poświadczyla nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządziła notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 6 marca 2004 roku pomiędzy samochodem marki D. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. K. i O. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. S., protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów, zapisy w książce wydarzeń dotyczące tej kolizji oraz wystawiła mandat karny o numerze (...) na nazwisko M. K. na kwotę 200 zł, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomogła w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 19.510,60 zł oraz z tytułu AC w wysokości 5.400 zł na szkodę (...) S.A. tj. przestępstwa z art. 271§ 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

24) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w dniu 31 stycznia 2004 r. w S., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) oraz innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S. poświadczyla nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządziła notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 31 stycznia 2004 roku pomiędzy samochodem marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. L. i R. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być J. P., protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów, zapisy w książce wydarzeń dotyczące tej kolizji oraz wystawiła mandat karny na nazwisko M. L. na kwotę 100 zł, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomogła w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 7.700 zł oraz z tytułu AC w wysokości 8.635,30 zł na szkodę (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

25) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w dniu 8 czerwca 2004 r. w S., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) oraz innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S. poświadczyla nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządziła notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 8 czerwca 2004 roku samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być M. N., protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwisko kierowcy tego pojazdu oraz sporządziła zapisy w książce wydarzeń dotyczące tej kolizji, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomogła w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu AC w wysokości 22.400 zł na szkodę (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

26) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w dniu 13 lipca 2004 r. w S., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) oraz innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S. poświadczyla nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządziła notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 13 lipca 2004 roku pomiędzy samochodem marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być R. S. (1) i S. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być N. B. (2), wypisała treść protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów oraz wystawiła mandat karny na nazwisko R. S. (1) na kwotę 200 zł, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomogła w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 23.633,63 zł oraz z tytułu AC w wysokości 10.480,94 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Ekspozytura w P., tj. przestępstwa z art. 271§ 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

27) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w dniu 28 czerwca 2004 r. w S., działając z zamiarem przysporzenia A. W. (1) oraz innym ustalonym osobom korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S. poświadczyla nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządziła notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 28 czerwca 2004 roku pomiędzy samochodem marki O. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być R. S. (2) i O. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miała być A. N., protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów oraz wystawiła mandat karny na nazwisko R. S. (2) na kwotę 200 zł, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomogła w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 18.456,78 zł oraz z tytułu AC w

wysokości 16.900,00 zł na szkodę Towarzystwa (...), tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

28) uznając, iż przestępstwa wskazane powyżej w pkt od 21 do 27 stanowią ciąg przestępstw z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda,

29) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w okresie od dnia 15 lipca 2004 r. do dnia 31 sierpnia 2004 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z E. T., B. K. i A. W. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.379,71 zł z tytułu wypłaty nienależnego odszkodowania z polisy OC samochodu F. (...) nr rej. (...) oraz z tytułu AC w kwocie 5.783,07 zł, na szkodę firmy ubezpieczeniowej (...) S.A. z siedzibą w P. poprzez zawiadomienie o szkodzie komunikacyjnej zaistniałej w dniu 15 lipca 2004 roku w P. powstałej w wyniku kolizji samochodu marki F. (...) nr rej. (...) z samochodem marki O. (...) nr rej. (...), wiedząc, że zdarzenie takie nie miało miejsca, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 20 zł każda,

30) uznał oskarżoną S. T. za winną tego, że w dniu 28 marca 2004 r. w S. sfałszowała dokument w postaci mandatu karnego serii (...) poprzez podpisanie się w rubryce „czytelny podpis osoby ukaranej” nazwiskiem (...), tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył jej karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

31) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonej S. T. kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył jej karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby oraz karę łączną grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych po 20 zł każda,

32) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej S. T. środek karny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody pokrzywdzonemu,

33) na podstawie art. 72 § 2 k.k. nałożył na oskarżoną obowiązek częściowego naprawienia szkody pokrzywdzonemu,

34) uznał oskarżonego N. B. (1) za winnego tego, że w dniu 28 marca 2004 r. w S., pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S., działając w zamiarze ułatwienia wyłudzenia odszkodowania innym ustalonym osobom, poświadczył nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządził notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 28 marca 2004 roku pomiędzy samochodami marki D. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być T. Ł. oraz R. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miała być A. R. (1), wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości nie zaistniała, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 35.385,13 zł oraz z tytułu AC w wysokości 12.986,84 zł, działając tym samym na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Ekspozytura w P., tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby,

35) na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu N. B. (1) grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł,

36) uznał oskarżonego D. W. za winnego tego, że w dniu 26 marca 2004 r. w S., pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S., działając w zamiarze ułatwienia wyłudzenia odszkodowania innym ustalonym osobom, poświadczył nieprawdę w dokumentach w ten sposób, że sporządził notatkę urzędową dotyczącą kolizji z dnia 26 marca 2004 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być P. B. (1) oraz F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miała być L. R. oraz protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska kierowców tych pojazdów, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości w ogóle nie zaistniała, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC

w wysokości 19.897,35 zł oraz z tytułu AC w wysokości 10.452,65 zł na szkodę (...) S.A. w P. tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby,

37) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. W. środek karny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody wyrządzonej na skutek wyłudzenia odszkodowania na podstawie zgłoszenia kolizji z dnia 26 marca 2004 r.,

38) na podstawie art. 39 pkt 2 w zw. z art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. W. środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu policjanta na okres 3 lat,

39) uznał oskarżoną L. Z. za winną tego, że w dniu 10 października 2005 r. w P., wiedząc o toczących się postępowaniach przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Okręgową w Poznaniu w sprawie dotyczącej wyłudzenia odszkodowań komunikacyjnych oraz poświadczenia nieprawdy w dokumentach dotyczących kolizji drogowych nakłaniała D. M. (2) do składania fałszywych zeznań odnośnie przebiegu i okoliczności kolizji drogowych dotyczących jego osoby, które to zeznania miały służyć za dowód w śledztwie o sygn. akt V Ds. 26/05, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył jej karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby,

40) uznał oskarżonego W. C. za winnego tego, że w dniu 13 lipca 2004 r. w Z. gmina S., pełniąc obowiązki funkcjonariusza Policji Komisariatu Policji w S., działając w zamiarze ułatwienia wyłudzenia odszkodowania innym ustalonym osobom, poświadczył nieprawdę w dokumentach ten sposób, że podpisał protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu na nazwiska N. B. (2) i R. S. (1) w związku z kolizją drogową z dnia 13 lipca 2004 roku pomiędzy samochodami marki F. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być R. S. (1) i S. (...) numer rejestracyjny (...), którego kierowcą miał być N. B. (2) oraz dokonał zapisów w notatniku służbowym numer II- (...) na okoliczność tej kolizji, wiedząc, że kolizja ta w rzeczywistości w ogóle nie zaistniała, czym pomógł w wyłudzeniu odszkodowania z tytułu OC w wysokości 23.633,63 zł oraz z tytułu AC w wysokości 10.480,94 zł na szkodę Towarzystwa (...) S.A. Ekspozytura w P., tj. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby,

41) na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu W. C. grzywnę w wymiarze 70 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. , art. 624 § 1 k.p.k. i art.1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 3 ust. 1 i art. 17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżyciel publiczny oraz obrońcy oskarżonych E. T., N. B. (1), D. W. i W. C..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego E. T. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę prawa materialnego – art. 91 § 2 k.k. polegającą na niewłaściwym powołaniu w pkt 18 rozstrzygnięcia art. 85 k.k. i pominięciu samodzielnej podstawy orzeczenia o karze łącznej z art. 91 § 2 k.k., w sytuacji, gdy oskarżony został skazany za ciąg przestępstw i przestępstwa jednostkowe.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 18 i wymierzenie kary łącznej na podstawie art. 91 § 2 k.k.

Obrońca oskarżonego E. T. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1) co do wszystkich zarzuconych oskarżonemu czynów:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 410 w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez, co wprost wynika z uzasadnienia wyroku:

- dokonanie ustaleń faktycznych i to w zakresie wszystkich czynów w oparciu o dowody, które sąd uznał za niewiarygodne, co ma ten skutek, że ustaleń faktycznych sądu nie sposób uznać za prawdziwe ergo wyrok został wydany w oparciu o nieprawdziwe ustalenia faktyczne,
- dokonanie ustaleń faktycznych w oparciu o dowody, które sąd dokonując ich oceny określił jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia w sprawie, co czyni rozważania Sądu I instancji sprzecznymi i poddaje w wątpliwość prawidłowość ustaleń faktycznych,
- dokonanie ustaleń faktycznych w oparciu o dowody, których wiarygodność nie została przez sąd w ogóle oceniona,

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie oceny wiarygodności części dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym także dowodów, które zostały przez sąd uznane za „szczególnie przydatne” dla rozstrzygnięcia w sprawie,
- niekompletną ocenę wiarygodności części dowodów przeprowadzonych w sprawie poprzez ograniczenie się do wskazania, że sąd uznał dowód za w części wiarygodny bez jednoczesnego określenia w jakiej części dowód został przez sąd uznany za wiarygodny a w jakiej części został uznany za niewiarygodny, bądź bez uzasadnienia dokonanej oceny wiarygodności dowodów,
- przyjęcie odmiennych standardów oceny wiarygodności dowodów, w szczególności zeznań świadków, poprzez uznanie, że zmiana zeznań w toku postępowania w odniesieniu do niektórych świadków jest przesłanką wystarczającą do uznania zeznań za niewiarygodne i jednoczesny brak takiego uznania w przypadku innych świadków,
- dowolną a nie swobodną ocenę wiarygodności zeznań świadka W., sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki wyrażającą się w uznaniu, że już po zapadnięciu prawomocnego wyroku skazującego w sprawie świadka, świadek ten miał interes w składaniu nieprawdziwych zeznań, podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego, w tym zasad doświadczenia procesowego wynika, że świadek miał interes w składaniu zeznań nieprawdziwych a obciążających pozostałych oskarżonych właśnie przed uprawomocnieniem się wyroku w jego sprawie, zważywszy, że warunki skazania świadka były zależne od oskarżyciela i z oskarżycielem uzgodnione,
- brak ustaleń sądu w zakresie zamiaru oskarżonego, co biorąc pod uwagę przyjętą kwalifikację prawną czynu,

2) co do czynów opisanych w pkt I-XI i XII do XV, których czynów dotyczy rozstrzygnięcie sądu w pkt 1-14 wyroku:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa oszustwa w zjawiskowej formie pomocnictwa, w sytuacji gdy przyjęty przez sąd opis czynów nie zawiera znamion przestępstwa z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 k.k.,

- uznanie, że wyłudzenie odszkodowania stanowi przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. a nie przestępstwo opisane w art. 298 § 1 k.k.,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony przyjął korzyść majątkową w ilości i wysokości wskazanej w opisie czynów,

3) niezależnie od powyższego i wyłącznie z daleko posuniętej ostrożności procesowej, co do wymiaru kary:

- orzeczenie kary rażąco niewspółmiernej, z pominięciem okoliczności łagodzących,
- uznanie za podstawową okoliczność obciążającą oskarżonego faktu, że zarzucanych mu czynów popełnić miał jako funkcjonariusz policji, w sytuacji gdy podstawę wymiaru kary stanowił czyn, który co do zasady popełniony może być wyłącznie przez funkcjonariusza publicznego,
- wymierzenie kary z pominięciem dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 k.k.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi (z jednoczesnym wskazaniem w wytycznych uzasadnienia wyroku na konieczność przeprowadzenia kompleksowej oceny dowodów i sporządzenie rzetelnego uzasadnienia wyroku).

Natomiast obrońca oskarżonych N. B. (1), D. W. i W. C. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

- błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a w szczególności:

- błędne ustalenia, że oskarżony N. B. (1), jako funkcjonariusz Policji, w dniu 28 marca 2004 r. sporządził, na prośbę funkcjonariusza policji S. T. notatkę urzędową dotyczącą kolizji drogowej pomiędzy samochodami: D. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez T. Ł. i R. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez A. R. (1), z wiedzą i świadomością fikcyjności tej kolizji oraz z zamiarem ułatwienia innym ustalonym osobom wyłudzenia odszkodowania z tytułu OC w wysokości 35.385,13 zł oraz z tytułu AC w wysokości 12.986,84 zł, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie takiego ustalenia, albowiem żaden dowód nie wskazywał na obejmowanie przez oskarżonego zamiarem choćby ewentualnym ułatwienia wyłudzenia wyżej skonkretyzowanych kwot, jak i świadomości fikcyjności kolizji drogowej, co pozwala na wniosek, że takie ustalenie Sądu jest dowolnym i błędnym,
- błędne ustalenia, że oskarżony D. W., jako funkcjonariusz Policji, w dniu 26 marca 2004 r. sporządził na prośbę funkcjonariusza policji S. T. notatkę urzędową dotyczącą kolizji drogowej pomiędzy samochodami: F. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez P. B. (1) oraz F. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez L. R., oraz protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, działał z wiedzą i świadomością fikcyjności tej kolizji oraz z zamiarem ułatwienia innym ustalonym osobom wyłudzenia odszkodowania z tytułu OC w kwocie 10.452,65 zł oraz z tytułu AC w kwocie 19.897,35 zł, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie takiego ustalenia, albowiem żaden dowód nie wskazywał na obejmowanie przez oskarżonego zamiarem choćby ewentualnym ułatwienia wyłudzenia wyżej wskazanych kwot, jak i świadomości fikcyjności kolizji drogowej, co pozwala na wniosek, że takie ustalenie Sądu jest błędne i dowolne,
- błędne ustalenia, że oskarżony W. C., jako funkcjonariusz Policji, w dniu 13 lipca 2004 r. sporządzając na prośbę funkcjonariusza policji S. T. protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego ilości alkoholu w wydychanym powietrzu dotyczący N. B. (2) jako kierującego samochodem S. (...) o nr rej. (...) N, oraz sporządzając zapis w notatniku służbowym dotyczącym kolizji drogowej pomiędzy samochodem F. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez R. S. (3) i właśnie samochodem S. (...) o nr rej. (...), działał z wiedzą i świadomością fikcyjności tej kolizji oraz z zamiarem ułatwienia wyłudzenia odszkodowania innym ustalonym osobom w kwocie 23.633,63 zł z tytułu OC oraz kwoty 10.480,94 zł z tytułu AC, podczas, gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego nie wynikało, aby oskarżony obejmował zamiarem choćby ewentualnym ułatwienie wyłudzenia nienależnych odszkodowań komunikacyjnych, jak również, że nie miał świadomości fikcyjności kolizji drogowej, co pozwala na wniosek, że takie ustalenie Sądu jest błędne i dowolne,

- naruszenia prawa procesowego, które miały wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2, 4, 5 § 2, 7 w zw. z art. 410 i 424 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie istotnych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa oskarżonych z naruszeniem zasad prawidłowej oceny dowodów, przyjęciu w miejsce należytego dowodzenia domniemań, co spowodowało istotne błędy w ustaleniach stanu faktycznego. Ponadto sporządzenie nieprawidłowego uzasadnienia, które nie spełniało, w zakresie zaskarżonego orzeczenia, wymogów pisma procesowego umożliwiającego należyte wyjaśnienie toku rozumowania i wywodzenia wniosków przez Sąd.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie o uniewinnieniu oskarżonych N. B. (1), W. C. i D. W. od popełniania zarzucanych im czynów, z obciążeniem Skarbu Państwa kosztami postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych: N. B. (1), W. C. i D. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje zarówno oskarżyciela publicznego, jak i obrońców oskarżonych E. T., N. B. (1), D. W. i W. C. okazały się konieczne, lecz rozpatrywanie wszystkich zarzutów w nich zawartych byłoby na obecnym etapie zdecydowanie przedwczesne. Apelacje te pozwoliły na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku i doprowadziły do jego uchylenia, także w stosunku do oskarżonych S. T. i L. Z..

Na wstępie przypomnieć należy, że kontrola odwoławcza trafności oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji jest merytorycznie ograniczona. Polega w zasadzie na sprawdzeniu, czy ocena materiału dowodowego zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokonana została przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4 i 7 k.p.k., a więc czy jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz czy jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny. W sytuacji więc gdy kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu (art. 357 d k.p.k., obecnie art. 410 k.p.k.) nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1987 r., IV KR 263/87, OSNKW 1988/3-4/28).

Oczywiście kontroli przez Sąd Odwoławczy podlega w pierwszej kolejności uzasadnienie wydane przez Sąd I instancji orzeczenia. Zgodnie z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodowych i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku oraz wymierzonej kary czy środków karnych. Sąd Okręgowy w pełni przy tym podziela zarówno stanowisko doktryny jak i orzecznictwa, z którego wynika, że uzasadnienie ma charakter sprawozdawczy, prezentujący argumenty jakie padały w czasie narady nad wyrokiem. Uzasadnienie wyroku stanowiące dokument sprawozdawczy z sędziowskiej narady nad wyrokiem powinno w sposób uporządkowany przedstawiać wynik tej narady z dokładnym wskazaniem w zakresie ustalonej podstawy faktycznej wyroku, jak sąd ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych odrzucając inne. W uzasadnieniu wyroku musi być przeprowadzony tok rozumowania sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym (...) uzasadnienie wyroku ma dać wyczerpującą i logiczną odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki a nie inny wyrok został wydany. Uzasadnienie winno dać dokładne i obszerne przedstawienie motywów, które sąd miał na względzie przy wydawaniu wyroku. W pełni zasadne wydaje się także przyjęcie, że poza sprawozdaniem z narady powinny w uzasadnieniu znaleźć się także argumenty, które nie były przedmiotem narady, ale wynikają z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w sprawie, a które miały wpływ na stanowisko członków składu orzekającego (por. komentarz do k.p.k. pod redakcją Ryszarda Stefańskiego Dom Wydawniczy ABC, 1998 r.; OSNPG 1974/3-4/47; OSNPG 1983/2/22).

Jak przy tym wynika zarówno z treści wskazanych wyżej przepisów jak i stanowiska doktryny i orzecznictwa uzasadnienie wyroku składa się z trzech części: uzasadnienia strony faktycznej, uzasadnienia zagadnień prawnych i uzasadnienia orzeczonej kary. W części faktycznej uzasadnienia konieczne jest podanie faktów jakie uznano za udowodnione i nie udowodnione, wskazanie dowodów na których oparto orzeczenie oraz dowodów, które odrzucono.

W części prawnej uzasadnienia konieczne jest wyjaśnienia podstawy prawnej. Sąd II instancji przy tym w pełni akceptuje pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 28 lutego 1983 r. (II KR 25/83, OSNPG 1984/3/17) z którego wynika, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać także wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia i wskazywać dlaczego dany pogląd prawny sąd uznaje za trafny (...) należy wyjaśnić przyjęty sposób ich wykładni i zastosowania. W części dotyczącej wymierzonej kary winno znaleźć się odniesienie do orzeczonej kary i środków karnych ze wskazanie motywów ich orzeczenia. Sąd Okręgowy w zakresie dotyczącym sposobu sporządzania uzasadnienia w pełni akceptuje stanowisko orzecznictwa, z którego wynika, że w uzasadnieniu wyroku winny znaleźć się wszystkie motywy, jakimi kierował się sąd wydając wyrok, by możliwe było dokonanie jego kontroli przez sąd odwoławczy. Niezbędne jest podanie w sposób uporządkowany, co sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach, odrzucając inne. Nie jest wystarczające posługiwanie się streszczeniem dowodów zamiast dokonania ustaleń faktycznych i wskazania, na jakich dowodach zostały one oparte. Konieczne jest ustalenie zależności każdego z dowodów w całości lub w konkretnym fragmencie i poszczególnych okoliczności faktycznych, które wymagają udowodnienia. W części uzasadnienia tyczącej wymiaru kary sąd powinien odnieść się do ustawowych dyrektyw i przesłanek decydujących o wyborze kary na tle okoliczności sprawy i wyjaśnić, dlaczego zastosował określone instytucje - bądź ich nie zastosował - i dlaczego uznał za sprawiedliwe wymierzenie kary w takim, a nie innym rozmiarze (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 listopada 2006 r.. KZS 2007/1/48, II Aka 161/06).

Przenosząc powyższe teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Odwoławczy stwierdza, że Sąd I instancji nie sprostął wyżej opisanym wymaganiom i to pomimo tego, że na wniosek Sędziego Sprawozdawcy termin do sporządzenia pisemnego uzasadnienia został przedłużony do 15 września 2014 r. Uzasadnienie mimo swej obszerności (81 stron), cechuje się bowiem zbyt wielkim stopniem ogólnikowości, a przy tym, jak słusznie zwrócił uwagę obrońca oskarżonego E. T., analiza jego treści wskazuje, iż Sąd kilkakrotnie popadł w sprzeczność, jak również w ogóle nie ocenił wiarygodności części dowodów, na których podstawie poczynił ustalenia faktyczne.

I tak, w pierwszej kolejności zauważyć należy, że czyniąc ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy w zasadzie skopiował część uzasadnienia aktu oskarżenia, treść zarzutów oraz zaprezentował sylwetki – dane osobopoznawcze oskarżonych. Taki sposób sporządzenia tej części uzasadnienia budzi zaś sprzeciw i poważne wątpliwości czy rzeczywiście ustalenia te, które stały się podstawą przypisania sprawstwa i winy oskarżonym, zostały dokonane przez Sąd samodzielnie.

O ile jednak ww. uchybienie nie uniemożliwiało dokonania prawidłowej kontroli instancyjnej, o tyle sposób sporządzenia części uzasadnienia zawierającej ocenę dowodów, na podstawie których Sąd ustalił taki, a nie inny stan faktyczny, dyskwalifikował zaskarżony wyrok, który w tej sytuacji nie mógł się ostać. Sąd Rejonowy bowiem bądź bardzo lakonicznie, skrótowo i ogólnikowo przedstawił ocenę zgromadzonego materiału dowodowego bądź w ogóle nie odniósł się do wiarygodności dowodów na podstawie których poczynił ustalenia faktyczne bądź też poczynił ustalenia faktyczne na podstawie dowodów, które uznał za częściowo czy nawet w całości za niewiarygodne.

I tak, oceniając wyjaśnienia E. T. i S. T., Sąd I instancji wskazał, że ich oświadczeniom dowodowym daje wiarę w tej części w jakiej korespondowały z treścią pozostałego materiału dowodowego, w szczególności z treścią zeznań A. W. (1). Przy czym oceniając wyjaśnienia E. T. Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom tego oskarżonego miał na względzie w szczególności treść oświadczeń dowodowych A. W. (1) z postępowania przygotowawczego. Tymczasem oceniając wyjaśnienia, a później zeznania A. W. (1), pomimo zwrócenia uwagi, że kiedy A. W. (2) był przesłuchiwany w charakterze świadka starał się złagodzić ton swoich wcześniejszych twierdzeń, Sąd dał jego oświadczeniom dowodowym wiarę w całości, de facto zupełnie pomijając występujące w nich różnice. Okoliczność ta jest o tyle znamienna, że już przecież z treści uzasadnienia wynika, że to właśnie oświadczenia dowodowe A. W. (1), wespół z wyjaśnieniami R. Z. pozwoliły na ustalenie mechanizmu działania sprawców.

Natomiast ocena wiarygodności wyjaśnień N. B. (1), D. W. i W. C. sprowadza się de facto do stwierdzenia, że skoro funkcjonariusze sporządzili dokumentację dotyczącą kolizji, których nie było, to świadomie poświadczyli nieprawdę w tychże dokumentach, by pomóc w wyłudzeniu odszkodowań od ubezpieczyciela. Powstaje jednak pytanie dlaczego Sąd Rejonowy przyjął, iż poświadczenie nieprawdy w dokumentacji dotyczącej fikcyjnych kolizji świadczy o działaniu

w ww. celu. Próżno bowiem szukać w tym zakresie jakiegokolwiek uzasadnienia (samo stwierdzenie, że tak było, za uzasadnienie uznane być nie może).

Odnosząc się zaś do fragmentu uzasadnienia w którym Sąd Rejonowy ocenił wiarygodność wyjaśnień L. Z., której zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 245 k.k., albowiem miała kierować wobec D. M. (3) groźby bezprawne, zauważyć należy, że Sąd ten streścił wyjaśnienia tej oskarżonej, po czym stwierdził, że uznał je za niewiarygodne. Nadto Sąd I instancji wskazał, że „bardzo wnikliwie przeanalizował wszystkie zeznania świadka D. M. (2), również jego wyjaśnienia w charakterze podejrzanego” i streścił treść oświadczeń dowodowych D. M. (2), które ewoluowały na poszczególnych etapach postępowania, wskazując, że z braku innych dowodów, kierując się zasadą rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego, ustalił stan faktyczny na podstawie jego ostatnich zeznań. Skoro zaś Sąd Rejonowy miał się kierować zasadą przewidzianą w art. 5 § 2 k.p.k. powstaje pytanie dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, mimo że przedstawiona przez nią wersja wydarzeń była odmienna od tej przedstawionej przez D. M. (2). Kwestii tej nie wyjaśnia również analiza fragmentu uzasadnienia w którym Sąd ocenia wiarygodność oświadczeń dowodowych D. M. (2), albowiem Sąd Rejonowy stwierdził wyłącznie, że dał wiarę twierdzeniom świadka odnośnie nakłaniania go przez L. Z. do składania fałszywych zeznań, swojego stanowiska w ogóle nie uzasadniając. Natomiast ze str. 45 uzasadnienia, gdzie Sąd Rejonowy wskazał na jakich dowodach się oparł czyniąc ustalenia faktyczne dotyczące zarzutu przedstawionego L. Z. wynika, że ich podstawą były m.in. częściowo wyjaśnienia oskarżonej L. Z. i zeznania świadka D. M. (2) i to pomimo że wyjaśnienia oskarżonej zostały uznane za niewiarygodne, a zeznania D. M. (2) wiarygodne „co do zasady”.

W dalszej części uzasadnienia, tj. na str. 53-62, Sąd Rejonowy przedstawił pobieżną i płytką analizę zeznań świadków, którą łagodnie rzecz ujmując można określić jako sztampową.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że rację ma obrońca E. T., iż uznając część dowodów za szczególnie przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie (str. 53), Sąd Rejonowy pominął czy zeznaniom tym dał wiarę w całości, czy też w części. Podkreślić przy tym należy, że o ile zrozumiałe jest, że w sprawach skomplikowanych, w których występuje znaczna ilość świadków, sam wzgląd na przejrzystość uzasadnienia może skłaniać do tego, aby określone dowody oceniać nie oddzielnie i pojedynczo, lecz grupując je w pewien logicznie umotywowany sposób, o tyle jednak taka technika sporządzania uzasadnienia nie może w żadnym wypadku przybierać postaci uzasadnienia ogólnikowego, tym bardziej, że niniejsza sprawa, mimo swej obszerności, nie jest aż tak bardzo skomplikowana.

Co jednak najistotniejsze, Sąd I instancji uznał za niewiarygodne zeznania świadków W. M., K. J., P. B. (2), K. N. (1), A. M., K. N. (2), S. K. i M. P. (2), natomiast zeznaniom świadków M. C., L. R., D. N., J. P., J. M., A. N., S. P., N. B. (2), M. W. (2), M. G., M. N., L. M., W. K. dał wiarę w części, niemniej jednak wszystkie te dowody i to w całości, stały się podstawą poczynionych ustaleń faktycznych, a przynajmniej tak wynika z treści pisemnego uzasadnienia – str. 4-47.

Podkreślić przy tym trzeba, że oceniając zeznania M. C., A. N. i M. N., które Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne w części, Sąd ten ograniczył się do stwierdzenia o czym świadkowie ci zeznawali nie wskazując nawet w jakiej części ich zeznaniom daje wiarę, natomiast oceniając zeznania J. P. i S. P. Sąd co prawda wskazał w jakiej części obdarzył przymiotem wiarygodności ich oświadczenia dowodowe, jednakże brak jakiegokolwiek uzasadnienia takiego stanowiska. Próżno też szukać jakiegokolwiek argumentacji, która legła u podstaw dania wiary zeznaniom A. R. (2) i M. P. (1).

Natomiast oceniając sporządzoną w toku postępowania opinię biegłego R. R. Sąd Rejonowy de facto nie wskazał dlaczego opinia ta była mało istotna dla poczynienia ustaleń w sprawie. Samo bowiem stwierdzenie, że z treści tej opinii wynika, iż uszkodzenia pojazdów, które uczestniczyły w kolizji mogły powstać na skutek zderzenia tych pojazdów w sposób wskazany przez świadków zdarzenia wskazuje bowiem jedynie, że opinia ta była mało istotna, gdyż jej treść wskazywała na możliwość przyjęcia alternatywnego stanu faktycznego.

W sytuacji zaś w której oskarżeni funkcjonariusze w sporządzanej przez siebie dokumentacji mieli poświadczać nieprawdę i dokumenty te stały się podstawą ustaleń faktycznych, zdziwienie budzi okoliczność, że Sąd Rejonowy „nie stwierdził, by zaistniały jakiegokolwiek przesłanki do kwestionowania ujawnionych w sprawie dokumentów i

protokołów, a to z uwagi na ich urzędowe pochodzenie, a także fakt, że żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności” (str. 63).

Także uzasadnienie zagadnień prawnych budzi wątpliwości. Zauważyć bowiem należy, że o ile Sąd Rejonowy wskazał, iż oskarżeni N. B. (1), D. W. i W. C. wiedzieli, iż dokumenty w których poświadczyli nieprawdę staną się podstawą do bezpodstawnego domagania się odszkodowania z tytułu odpowiedzialności OC i AC, o tyle jednak ani z tej części uzasadnienia, ani z jego wcześniejszych fragmentów nie wynika skąd taki wniosek. W tej sytuacji nie sposób skontrolować prawidłowości rozumowania Sądu, który przyjął, iż swoim zachowaniem oskarżeni wyczerpali stronę podmiotową przypisanych im przestępstw. Nie budzi zaś wątpliwości, iż zamiaru nie można domniemywać ani domyślać się i musi być ustalony w sposób pewny, wykluczający jakąkolwiek wątpliwość, wszakże ustalenie zamiaru należy do faktycznej strony orzeczenia.

Natomiast z uwagi na wcześniej wskazane okoliczności, zwłaszcza dotyczące tej części uzasadnienia zawierającej ocenę dowodów, na podstawie których Sąd ustalił taki, a nie inny stan faktyczny, nie sposób skontrolować prawidłowości rozważań Sądu Rejonowego w części odnoszącej się do pozostałych oskarżonych.

Wszystkie omówione wyżej uchybienia dostrzeżone w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego powodują, iż uzasadnienie to nie spełnia ustawowych wymogów określonych w art. 424 k.p.k. i uniemożliwia przeprowadzenie drugoinstancyjnej kontroli orzeczenia. Powoduje to w efekcie konieczność uchylenia wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania – także w tej części w jakiej orzeczenie to nie zostało zaskarżone - bez odnoszenia się przez Sąd Odwoławczy do pozostałych podniesionych w apelacjach zarzutów, gdyż ich rozpoznanie byłoby obecnie przedwczesne, a w niektórych aspektach, ze względu na braki w treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego, wręcz bezprzedmiotowe.

W tym stanie rzeczy jedynie na marginesie zauważyć należy, że rację miał oskarżyciel publiczny, iż wymierzając oskarżonemu E. T. karę łączną Sąd Rejonowy błędnie pominął, że jeśli sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, to podstawą orzeczenia kary łącznej winien być przepis art. 91 § 2 k.k.

Reasumując, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonych E. T., N. B. (1), D. W. i W. C., a na podstawie art. 435 k.p.k. także w stosunku do oskarżonych S. T. i L. Z. i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd Rejonowy winien mieć na uwadze wszystkie wyżej naprowadzone uwagi, w szczególności w oparciu o wszystkie przeprowadzone i wnikliwie ocenione dowody, winien prawidłowo ustalić stan faktyczny przedmiotowej sprawy i rozważyć czy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonym zarzucanych im przestępstw. Podkreślić w tym miejscu także trzeba, że sporządzając pisemne uzasadnienie wydanego wyroku, Sąd I instancji winien dokładnie i szczegółowo przedstawić dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego, dokonane na jego podstawie ustalenia faktyczne, uzasadnić zastosowaną do przypisanych oskarżonym czynów kwalifikację prawną, jak i wymierzone kary i środki karne z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw obowiązujących w tym przedmiocie tak, aby rozpoznając ewentualne przyszłe apelacje, Sąd Odwoławczy mógł dokonać oceny prawidłowości rozumowania Sądu Rejonowego.

SSO Sławomir Olejnik SSO Małgorzata Susmaga SSO Justyna Andrzejczak